

Chương 276: Kẻ Tồn Thương Lại Muốn Làm Tồn Thương Người Khác

(Số từ: 3217)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

20:16 PM 04/04/2023

Sau khi hoàn thành bài kiểm tra thứ Hai, các nữ sinh Class A đã không trở về ký túc xá của mình. Thay vào đó, họ tập trung tại một quán cà phê gần tòa nhà lớp học.

Mặc dù lẽ ra nên trở lại ký túc xá và học tập, nhưng tất cả họ đều vô cùng kích động.

"Tôi nghĩ rằng cô ấy thực sự điên."

Ngạc nhiên thay, chính Adelia là người nói những lời đó.

Không mong đợi Adelia thường nhút nhát lại nói điều gì đó như thế, Liana, Harriet và thậm chí cả Ellen đều há hốc miệng nhìn cô ấy.

"Ah, um... Điều đó có quá khắc nghiệt không...?"

Adelia tự hỏi liệu mình có dùng từ quá đáng không, mặt cô đỏ bừng khi gãi má.

Liana hớp nước chanh qua ống hút và lắc đầu.

"Cậu không sai. Cậu đã làm rất tốt, Adelia. Nhưng tại sao cô ấy muốn tham gia Miss Temple lại đến lớp học năm nhất chứ? Cô ấy muốn chúng ta làm

gì? Và cái gì? Cô ấy không có đối thủ ư? Thật vô lý."

Liana thậm chí còn dùng những từ ngữ mạnh mẽ hơn. Harriet khoanh tay và cau mày.

"...Tớ thực sự không thích cô ấy."

Harriet nhét một ngụm cát mocha vào miệng và càu nhàu.

Gần đây, Olivia hay gây gổ với Ellen vì những vấn đề nhỏ nhặt, và hôm nay cũng không ngoại lệ.

Rất hiếm khi một Ellen luôn điềm tĩnh lại thực sự không thích ai đó.

Hơn nữa, sự hiện diện áp đảo của Ellen đủ để khiến mọi người bối rối.

Trong số các bạn cùng lớp của họ, Ellen đã trở thành một toàn tài vượt bậc.

Chỉ có hai người trong Royal Class của năm nhất được đối xử như vậy.

Ellen và Reinhardt.

Ellen là Ellen.

Reinhardt là Reinhardt.

Cả hai đều có một cái gì đó độc đáo về họ đã vô tình dẫn đến cách đối xử này. Tất nhiên, trong trường hợp của Reinhardt, đó không phải là điều tốt.

Dù đối thủ có là sinh viên năm thứ mấy đi chăng nữa, thì Ellen vẫn là Ellen. Sinh viên năm 5 đó thực sự áp đảo Ellen.

Mọi người đều bị sốc bởi điều này.

Liana nghiêng đầu.

"Nhưng cô gái đó có thực sự thích Reinhardt không?"

Một sự nghi ngờ đột ngột.

Nghe những lời đó, Harriet và Ellen chăm chú nhìn Liana.

"Tớ nghĩ cô ấy thích cậu ấy đúng không...? Nếu không, không có lý do gì để cô ấy hành động như thế này, phải không?"

Adelia ngập ngừng bày tỏ ý kiến của mình trong khi liếc nhìn Harriet một cách tinh tế.

"Không, tại thời điểm này, tớ tự hỏi liệu cô ấy có đang vui vẻ khi hành hạ cậu ấy không. Thành thật mà nói, điều đó có ích lợi gì cho cô ấy chứ?"

Đó là sự thật.

Mặc dù nó có thể trông dễ thương từ một số khía cạnh, nhưng hành động ngày hôm nay không khác mấy so với việc gây chiến một cách vô ích.

Nó sẽ không tốt cho Reinhardt hay cho cô ấy.

"Hành hạ?"

Người phản ứng với từ đó là Ellen.

"Tớ đã nghĩ Reinhardt có thể thực sự thích nó, nhưng khi tớ chứng kiến, tớ có thể thấy cậu ấy thực sự không thích nó. Nếu cô gái đó thực sự thích Reinhardt, cô ấy không nên dừng lại khi cậu ấy nói rằng mình không thích nó một hoặc hai lần sao?"

Bây giờ họ nghĩ về nó, điều đó có vẻ đúng.

Lý do nào có thể khiến một người nào đó liên tục thực hiện hành vi mà người họ quan tâm coi thường? Đúng là Reinhardt đã kiên trì yêu cầu Olivia Lanze chấm dứt hành động của cô ấy bất cứ khi nào anh ta chứng kiến.

Ellen cũng nghi ngờ, nhưng sau khi nghe Liana nói, cô cảm thấy chúng chính xác.

Olivia Lanze tiếp tục có những hành vi mà Reinhardt ghét cay ghét đắng.

Hơn nữa, Ellen biết những trường hợp mà người khác không biết.

Olivia đã thanh tẩy Tiamata bị nguyên rửa, khiến cô trở thành ân nhân cứu mạng của Reinhardt.

Vì vậy, Ellen biết rằng Reinhardt không thể quá tàn nhẫn với Olivia.

Và Olivia khai thác điều này, liên tục làm phiền Reinhardt.

Tình cảm cô dành cho anh có thật lòng hay không. Đúng là Olivia hành hạ Reinhardt.

"....."

Cho dù Ellen có nghĩ về nó bao nhiêu đi chăng nữa.

Không thể bỏ qua Olivia Lanze.

Mặc dù cô ấy đã bị đẩy đi một lần, và cô ấy có thể phải chịu một số phận khủng khiếp.

Ellen không có ý định do dự.

Ellen không hề có những suy nghĩ nghiêm trọng khi hướng bản thân đến ký túc xá năm thứ 5.

Điều cô muốn nói thật đơn giản và không khó.

Cô không có ý định đánh nhau, không phải vì ỷ lại vào sức mạnh của mình, mà vì xấu hổ vì đã liều lĩnh tung một cú đấm vào lớp học, bất kể kết quả thế nào.

Cô không có ý định chiến đấu.

Thông điệp của cô là số ít.

‘Đừng hành hạ Reinhardt nữa.’

‘Tại sao cô cứ làm điều này trong khi cậu ấy đang khó xử?’

Cô định nói thế. Sau khi trở lại ký túc xá, Ellen mạo hiểm một mình đến ký túc xá năm thứ 5.

Cô ấy gọi cho Olivia Lanze, và mọi thứ vẫn ổn khi Senpai đó xuất hiện với nụ cười vô tư như thường lệ.

Ngay cả khi cô ấy mang vẻ mặt như đang khiêu khích, mời Ellen nói bất cứ điều gì, bầu không khí cũng không hề khó chịu.

Yêu cầu của Ellen rất đơn giản.

‘Đừng làm phiền Reinhardt nữa.’

Tiếp tục hành động theo cách như vậy mặc dù đã được nói nhiều lần rằng điều đó không được hoan nghênh là thô lỗ.

‘Hãy kiềm chế bản thân.’

Ellen đã nói điều này. Khi nghe những lời này, Olivia Lanze nghiêng đầu.

"Ha ha... Tôi đã bị Reinhardt mắng rồi..."

Olivia Lanze cười trống rỗng.

Có phải Reinhardt đã nói điều gì đó? Thảo nào anh ấy có vẻ rời khỏi lớp hơi sớm.

"Reinhardt có yêu cầu cô nói chuyện với tôi thay cho anh ấy không?"

"...KHÔNG."

"Thật không? Vậy tại sao cô lại đến đây với vị trí của Reinhardt?"

Nụ cười của Olivia đột nhiên trở nên lạnh lùng.

Biểu cảm của cô ấy là của một người vừa nghe một lời quyết định khiến tâm trạng của cô ấy bị xáo trộn trong một tình huống vốn đã khó chịu.

"Cô là gì đối với Reinhardt?"

"...Hử?"

Olivia đến gần Ellen.

Ellen không lùi bước mà nhìn chăm chăm Olivia với vẻ mặt nghiêm nghị.

“Cô là gì đối với Reinhardt? Như thể Reinhardt chỉ thuộc về một mình cô sao. Bảo tôi ngừng làm phiền Reinhardt của cô sao.”

“...”

“Thật kinh tởm. Khi nghe những lời như vậy từ người thứ ba.”

Olivia lườm Ellen với đôi mắt lạnh lùng.

‘Người thứ ba’

Những lời đó đã đánh trúng trái tim của Ellen.

Hơn nữa, Olivia đã nói những lời như vậy thường xuyên hơn.

‘Hãy chăm sóc tốt cho Reinhardt của tôi!’

‘Cô không nên quá thân thiết với Reinhardt, cô biết tại sao, phải không?’

‘Cô giỏi đánh nhau, phải không? Tuy nhiên, đừng quá khắt khe với Reinhardt của tôi.’

Cô ấy đã nói như thể Reinhardt là của riêng cô ấy. Ellen nhìn chăm chăm lại Olivia và nói, “Cô cũng đang làm như vậy, Senpai.”

“Đúng, tôi đã làm vậy.” Olivia mỉm cười.

“Tôi làm thế vì tôi muốn Reinhardt là của tôi. Đó có phải là điều cô muốn không?”

“...”

Ellen không thể nói gì.

Có phải Ellen muốn Reinhardt là của riêng mình không?

Cô đã không suy nghĩ sâu sắc về những mối quan tâm như vậy. Cô ấy sợ rằng việc đi đến một kết luận không mong muốn sẽ tạo ra một chuỗi sự kiện không thể đảo ngược. Olivia tiếp tục lạnh lùng nhìn Ellen đang im lặng.

"Tại sao cô không thể trả lời? Cô thậm chí không thể cho tôi biết cô cảm thấy thế nào ư?"

"..."

"Tôi hỏi Reinhardt là gì đối với cô."

"...Một người bạn..."

"Chỉ thế thôi à?"

"..."

Ellen không thể trả lời.

Khoảnh khắc cô ấy đưa ra câu trả lời, dường như mọi thứ sẽ kết thúc.

Lo sợ rằng Senpai khó đoán trước mặt, nói ra những lời kỳ lạ, có thể phá hủy mọi mối quan hệ của cô, Ellen do dự.

Cuối cùng, Ellen không thể nói bất cứ điều gì.

"Nếu cô không hơn gì là bạn bè, và cô không có ý định hơn thế với Reinhardt, cô không có quyền nói với tôi bất cứ điều gì, phải không?"

"..."

"Chính xác. Hai người chỉ là bạn, nhưng cô lại bảo tôi đừng tiếp cận Reinhardt."

Olivia dường như đang thăm vấn cô ấy.

Như thể buộc phải mở một trái tim mà trước đây chưa ai thử mở.

"Không phải là hơi kỳ lạ sao?"

Nó giống như điều mà Harriet đã từng nói với cô.

‘Cậu không muốn mất đi bất cứ thứ gì, nhưng lại càng ghét bị đoạt đi. Cậu muốn vụng về nắm giữ tất cả sao?’

Olivia mỉm cười khi thận trọng đặt tay lên vai Ellen.

Đó không phải là nụ cười phù phiếm và dịu dàng thường ngày, mà là một nụ cười khinh bỉ rõ ràng.

“Cô thật là ích kỷ.”

Không lựa chọn cũng là một sự lựa chọn.

Trì hoãn mọi câu trả lời cho tương lai và không làm gì vẫn là một sự lựa chọn, dẫn đến những kết quả nhất định.

Nó dẫn đến sự hủy diệt của mọi thứ.

Tôi có ích kỷ không?

Ellen cảm thấy như bị những lời nói của Olivia đánh vào đầu.

Tại sao người này ghét tôi rất nhiều?

Cô ấy muốn gì ở tôi bằng cách lắc tôi như thế này?

Người từng được mệnh danh là thánh của Eredian chẳng qua chỉ là một kẻ đáng ghét đối với Ellen.

Tại sao người này ghét tôi?

Cô ấy đã không biết cho đến tận bây giờ, nhưng có vẻ như cô ấy đã biết.

Cô ấy biết mình ích kỷ và hành động của mình là sai, nhưng trong cô ấy có một khao khát mạnh mẽ hơn.

Cô không muốn mất anh, ít nhất là không phải với người này.

Cô ấy sẽ giữ lấy Reinhardt và không bao giờ trả lại anh ta.

Lúc đó, Ellen dường như đã hiểu tại sao Olivia lại không thích cô ấy đến vậy.

Lý do cũng giống như tại sao bản thân cô ấy không thích Olivia.

Vì sợ bị cướp đi.

Và vì vậy, nó thật đáng ghét.

Ngay khi nhận ra cảm xúc của chính mình, Ellen đã hiểu ra những cảm xúc ẩn chứa trong ánh mắt lạnh lùng của Olivia.

Trong đôi mắt ấy chắc chắn là...

Nỗi sợ.

"Cô có sợ tôi không?"

"...Cái gì?"

Giống như Ellen lo sợ rằng người trước mặt cô ấy có thể bắt Reinhardt đi, thì người kia cũng sợ hãi. Và đó là lý do tại sao cô ấy gây sự một cách không cần thiết, làm rung chuyển mọi thứ và cào cấu chúng.

Biểu cảm của Olivia vặn vẹo trước những lời đột ngột của Ellen.

"Tôi tại sao phải sợ cô?"

Sự mất bình tĩnh trên khuôn mặt cô ấy do bị khiêu khích đột ngột đã bộc lộ nhiều điều.

Ellen biết mình đã trúng đích. Bây giờ cô nhận ra người kia không ghét cô mà sợ, cô đương nhiên hiểu ra.

Rằng cô đã quá nhạy cảm.

"Cô năm sau sẽ tốt nghiệp."

Thời gian không còn đứng về phía Olivia nữa. Olivia mím môi, có vẻ bối rối trước những lời của Ellen.

"...Tôi, tôi sắp tốt nghiệp thì sao?"

"Tuy nhiên, cô sẽ phải rời khỏi ký túc xá."

"..."

Bắt đầu từ năm sau, cô sẽ không phải nhìn thấy khuôn mặt phiền phức đó nữa.

Mặt khác, cả Ellen và Reinhardt sẽ tiếp tục ở trong ký túc xá.

Đó là điều mà người khác không thích.

Cô không cần phải tức giận. Không cần phải coi trọng sự kích động của người khác.

Reinhardt chỉ có thể ở bên cạnh tôi lâu hơn, không phải bên cô ấy.

Không cần phải chiến đấu. Tại sao phải chiến đấu khi chiến thắng đã thuộc về tôi?

Cô ấy muốn làm cho tôi trông xấu xí. Không cần phải tham gia vào những trò hề như vậy.

Cô ấy sẽ không thích tôi và sẽ ghen tị.

Cô không biết đối phương muốn cô thừa nhận điều gì, nhưng cũng không cần thiết phải bắt buộc.

"Một năm là một thời gian dài, cô biết không?"

Như thể đang tìm kiếm điều gì đó để nói, Olivia nghiêng răng, và cuối cùng nói với giọng run run.

"Được thôi. Hãy cố gắng hết sức."

Ellen nhếch mép nhìn Olivia.

Cô cảm thấy như mình đang làm một việc gì đó rất xấu xa.

Nhưng nó rất thỏa mãn.

Có cảm giác như tôi cuối cùng đã đáp trả lại một người luôn hạ thấp tôi. Không, đó không chỉ là việc đáp lại cô ấy; đó là về việc nhận ra rằng đối thủ của mình đã chiến đấu với một trận thua áp đảo ngay từ đầu.

Cuối cùng, Olivia mất bình tĩnh và mắt đỏ hoe.

Cô nghiêng răng nhìn Ellen.

Cô ấy có vẻ tức giận.

Cô biết rằng dù có nói ra bao nhiêu lời thì vẫn có một khoảng cách không thể vượt qua mà cô không bao giờ có thể thu hẹp lại.

Điều gì sẽ xảy ra nếu Olivia Lanze là bạn cùng lớp?

Cô ấy không thể biết về bất cứ điều gì khác, nhưng cô ấy sẽ không thể nhìn Olivia với kiểu cười khinh khỉnh như thế này.

Nhưng suy đoán là vô nghĩa.

Cuối cùng, ngay cả khi Reinhardt dành thời gian cho Olivia, anh ấy vẫn luôn thân thiết với Ellen hơn.

Điều đó sẽ không thay đổi.

“Cô, cô... Tưởng mình học cùng lớp với Reinhardt, thì cô nghĩ rằng cô biết mọi thứ sao?”

“Đúng, thực sự.”

Một vị trí Olivia không bao giờ có thể bước vào.

Một vị trí sẽ khiến Olivia ghen tị nhất.

Cảm thấy rằng tôi đã sở hữu những gì Olivia mong muốn, Ellen thấy không cần phải tức giận với cô ấy.

Chỉ đơn giản là sự ghen tị, đồ kỵ đã thôi thúc Olivia.

Trước sự thừa nhận trắng trợn của Ellen, Olivia lườm cô ấy, cắn môi.

"Sẽ tốt hơn nếu cô được sinh ra muộn hơn một chút."

Với một tiếng cười khúc khích, Ellen bỏ lại Olivia phía sau, lướt qua cô ấy.

"Cô, cô... Thật là! Cô ... thật tồi tệ..."

Olivia mím môi, nhìn chăm chăm vào bóng dáng đang lùi dần của Ellen.

Khi Ellen biến mất khỏi tầm nhìn, mắt Olivia đỏ hoe, môi run run khi thì thầm.

"Chết tiệt... Đáng lẽ tôi không nên khiêu khích cô ấy... Tôi thậm chí còn không đáp trả lại được."

Olivia tức giận đến mức nước mắt lưng tròng.

Mặc dù tự hỏi tại sao mình phải tham gia vào những trận chiến đầy cảm xúc như vậy, nhưng Ellen cảm thấy một loại phấn khích mà cô chưa từng trải qua trước đây. Cô ấy sẽ không cảm thấy như vậy ngay cả khi cô ấy đã đâm Olivia.

'Sẽ tốt hơn nếu cô được sinh ra muộn hơn một chút.'

Biểu hiện của Olivia khi nghe điều đó thực sự đáng xem. Ellen cảm thấy như thể mình đã đáp trả tất cả những lời chế nhạo trước đây của Olivia chỉ

trong một lần, và từ giờ trở đi, tôi sẽ không quan tâm đến bất cứ điều gì Olivia nói với mình.

Bây giờ Ellen đã biết tại sao Olivia lại vô cớ chế nhạo mình, điều đó không còn khiến tôi bận tâm nữa.

Olivia ghen tị và cô ấy không bao giờ có được những gì mà Ellen có. Cô ấy rất tức giận và thất vọng, đánh nhau mà không có lý do.

Khi trở lại ký túc xá, Ellen cảm thấy nhẹ bẫng khi bước xuống hành lang và đụng phải một ai đó.

"Ellen, có chuyện gì tốt xảy ra với cậu vậy?"

"À, à... không có gì, thật đấy."

Khi nhìn thấy Harriet, tâm trạng vui vẻ của Ellen tan biến.

Ích kỷ.

Đó là những gì Olivia đã nói.

Không muốn buông Harriet và Reinhardt ra, Ellen lúng túng cố giữ lấy cả hai người.

‘Vì vậy, cô ích kỷ.’

Những lời của Olivia sống lại trong tâm trí cô.

Cô muốn lờ đi, nhưng cô không ngốc đến mức không hiểu ẩn ý đằng sau những lời đó.

Harriet thích Reinhardt.

Mặc dù cô không muốn nghĩ về điều đó, nhưng cô biết rằng điều đó hoàn toàn có thể xảy ra.

Reinhardt luôn chú ý đến Harriet.

Nếu Reinhardt phải lòng Harriet...

Cô ấy sẽ làm gì?

Cô không muốn mất anh vào tay Olivia.

Tương tự...

Cô cũng không muốn mất anh vào tay Harriet.

Ý nghĩ đó quá đáng sợ.

"Có chuyện gì thế, Ellen?"

Harriet ân cần hỏi, nghiêng đầu như muốn hỏi có gì đau không.

"...Không, không có gì. Tôi chỉ hơi mệt thôi."

"Tôi sẽ học với Reinhardt. Sau đó cậu có định nghỉ ngơi không?"

Có vẻ như Harriet đang ôm một chồng sách giáo khoa trên tay.

Cô ấy đang đi học cho một kỳ thi. Chính xác hơn, cô ấy sẽ giúp Reinhardt học tập.

"Còn những người khác?"

"Họ nói rằng họ sẽ học các môn học của riêng họ, vì vậy nếu cậu không đến, có lẽ chỉ có tôi và Reinhardt."

Trong trường hợp đó, họ sẽ ở một mình với nhau.

"Tôi cũng đi."

"Được rồi, mang theo sách của cậu và tham gia với bọn tôi."

"Được rồi."

Khi Harriet đi về phía phòng nghiên cứu, Ellen nhìn theo bóng dáng cô đang lùi dần.

Ellen đã nghĩ những lời của Olivia sẽ không ảnh hưởng gì đến cô ấy.

Tuy nhiên, khi cô nghĩ đến cảnh Reinhardt ở một mình với một người bạn, cô cảm thấy một cảm xúc khó chịu khuấy động trong lồng ngực.

'Tôi nên làm gì...'

Ellen cắn môi khi nhìn Harriet bỏ đi.

'Tôi nên làm gì...'

Cô nhận ra rằng cô đã chuẩn bị tinh thần để oán giận bạn mình.

Bước chân của Ellen nặng nề khi trở về phòng để lấy sách giáo khoa.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading